

สองหัวใจ

พูดถึงคำว่าสองหัวใจ คิดถึงอะไรกันบ้างครับ...

รูปถ่าย...

ทำโพสเวลาถ่ายรูป...

ความยาวนานไม่บรรทัด...

หรืออะไรต่อมิอะไรก็ตามแต่ครับ ทุกอย่างก็ฟังดูดีหมด ยกเว้นถ้ามัน
มาอยู่ที่มือ...

ถึงแม้ว่าผมจะเพิ่งพูดว่าสองหัวใจเป็นทำโพสก็เถอะครับ แต่สองหัวใจนั้น
มาจากมือข้างเดียวกันใช่ไหมครับ ไม่ใช่สองข้างรวมกัน...

วันหนึ่งหลังเลิกงาน ผมตัดสินใจยังไม่กลับบ้านแต่อยู่เดินเล่นตอน
เย็น ช่วงนี้งานหนักและเยอะมากจนผมเองรู้สึกเหนื่อยและเครียด รู้สึกได้
เลยว่าหัวคิวถ้าผูกติดกันได้คงผูกติดกันไปแล้ว หน้าตึงไปหมด ทุกครั้งที่นั่ง

ลงหน้าจอคอมพิวเตอร์ ยิ่งเห็นหน้าจอก็ยิ่งรู้สึกได้เลยว่ามันขมวดกันแน่น เหมือนปมที่แก้ไม่ออก ไม่รู้ว่าผมเครียดเกินไป หรือไม่มีความสามารถที่จะทำงานตรงหน้ากันแน่

ผมนั่งลงที่ม้านั่งใต้ต้นไม้ที่สวนสาธารณะแห่งหนึ่ง ทอดสายตาออกไป ไม่อยากคิดอะไรให้รู้สึกท้อแท้ไปมากกว่านี้อีก ตอนเย็นซาวร์สุขภาพมาออก กำลังกายกัน ไม่รู้ทำไมนะครับ...ผมรู้สึกว่าคนอื่นมีความสุขมากกว่าผม... ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่มีความสุขเหมือนคนอื่นเลย... ผมเบื่อ ท้อแท้ และโกรธตัวเองเสมอ... ระหว่างที่กำลังนั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อย มองระลอกน้ำในสระไหวเมื่อปลาขึ้นมาสูบอากาศ มีเสียงหนึ่งเรียกผม เธอใช้สองมือกำกระตักน้ำที่ห้อยอยู่ข้างตัวยื่นมาทางผม พลังขอร้องให้ผมเปิดฝาให้ ผมงงนิดหน่อย แต่ก็รับมาเปิด... แต่ที่มากกว่าง คือผมตกใจครับ

ห้องมีแค่สองนิ้ว...มือทั้งสองข้างมีแค่นี้โป้ง นิ้วอื่นดูเหมือนเป็นแค่ปุ่มปมกระดูก มือของห้องเหมือนคนชูนิ้วโป้งตลอดเวลา...

ผมมองมือของเธอสลับกับใบหน้าของเธอขณะยื่นกระตักน้ำคืนให้ เธอไม่ว่าผมสักคำ แม้ว่าตอนนั้นผมรู้ได้เลยว่าใบหน้าของผมต้องแสดงอาการตกใจ (มาก) แน่ๆ

“ขอบคุณนะพี่ ปิดฝาให้ด้วยได้ไหม”

เธอยื่นกระตักกลับมาหลังจากตีมน้ำ แม้ว่าจะมีแค่สองนิ้ว แต่เธอก็ดูใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่มีปัญหากับการจับประคองสิ่งของ ดูจะมีปัญหาที่แค่ตอนเปิดและปิดเท่านั้น

“ห้องมาคนเดียวเธอครับ ผู้ปกครองล่ะ” ผมถามเธอ แต่สายตาก็อดไม่ได้ที่จะยังคงเหลือบมองมือคู่นั้น

“หนูมากับแม่ แต่อยากเดินเล่น”

เธอยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่มั่นใจมาก ไม่หวั่นกับสายตาคนอื่นหรือแม้กระทั่งผมที่มองเธอเป็น “คนพิการ” ประเภทหนึ่ง เธอยกมือข้างหนึ่งขึ้น มือที่มีแค่นี้โป้ง ชูขึ้นมาข้างหน้าให้ผม ผู้ชายที่กำลังคิดว่าตัวเองท้อเหี่ยวและเศร้าที่สุด

ณ ที่นี้

“น้องโป่งพี่เหรอ”

ผมถาม รู้สึกตกใจนิดหน่อยกับการกระทำของเธอ เด็กสาวหัวเราะอีก เป็นเสียงหัวเราะที่มีความสุขจริง ๆ ผมของเธอกระดองไหว เธอหันมามอง หน้าผม ยกมืออีกข้างมาข้างหน้า ผมรู้สึกเหมือนโดนน้อง “โป่งซู้ซ้อน” ถึงกับ ผงะเลยครับ เธอก็หัวเราะอีก

“พี่นี่ตกลงเอะ”

“ตกลงอะไรน้อง ก็น้องโป่งพี่ตั้งสองครั้ง พี่ไม่ได้ตั้งใจมองมือน้อง แต่มั่น...”

“เปล่า หนูยกนิ้วโป่งให้พี่ ครั้งแรกแปลว่าขอบคุณละ อีกข้างหนึ่งแปลว่าพี่สุดยอดเลย”

“อ้าว น้องไม่ได้โกรธพี่เหรอ”

“ไม่โกรธหรอก ทุกคนตอนแรกก็เหมือนพี่นี่แหละ ตกใจก่อน แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยมีคนช่วยหนูหรอก ตกใจแล้วก็รู้สึกแปลกแยก หนูเลยรู้สึกว่าจะไม่ขอให้ช่วยดีกว่า”

“โห...แบบนี้ฉันน้องไม่รู้สิแยะเหรอ”

“บ้างนะพี่ แต่เพราะยังมีคนแบบพี่ไง ยังมีอะไรดี ๆ อีกเยอะ ถ้ามันแต่กังวลเรื่องแยะ ๆ หนูคงมีความสุขไม่ได้”

เธอยิ้มให้ผม มีเสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังมาจากข้างหลัง เรียกชื่อเด็กสาว เธอบอกลาผม และบอกว่าแม่ของเธอมารับแล้ว แล้วก็เดินหายไป ก่อนไปก็ยกนิ้วโป่งให้ผมอีกครั้งและยิ้ม แต่ก่อนที่ผมจะถามเธอว่า ตกลง “โป่ง” คราวนี้ของเธอแปลว่าอะไร เด็กสาวก็หันหลังและเดินไปอย่างรวดเร็วเหมือนตอนที่เดินเข้ามาหาผม

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว อยู่ดี ๆ ผมก็อดยิ้มขึ้นมาไม่ได้ แล้วก็แปลกใจตัวเองว่าทำไมความสุขของผมถึงยาก ในขณะที่ของเด็กคนหนึ่งกลับง่าย ผมมีครบทุกนิ้ว แต่ผมมองนิ้วโป่งเป็นแค่ความโกรธ ในขณะที่เด็กผู้มี

สองนิ้วกลับมีนิ้วโป้งที่มีความหมายมากกว่าผม

ผมตัดสินใจกลับบ้านทันที วางกระเป๋าและเอกสารลงบนโต๊ะ รู้สึกว่าความหนักแน่นหายไปครึ่งหนึ่งจากตอนที่แบกมา นั่งลงกินข้าว อาบน้ำ รู้สึกว่าวันนี้สดชื่นกว่าปกติ และคิ้วก็คลายปมหลวมกว่าเดิม แต่อดไม่ได้ครับที่จะหวดๆ หัวคิ้วอย่างปกติ ผมส่องกระจกมองตัวเอง

...มองมือตัวเอง

แล้วยกนิ้วโป้งให้ตัวเองในกระจก...ให้ตัวเองครับ...ว่าผมต้องทำได้

แล้วก็ยกนิ้วโป้งขึ้นมาใหม่สองข้างพร้อมกัน...

ข้างหนึ่งแทน...ขอบคุณมากครับ...อีกข้างแทน...น้องสุดยอดไปเลย

ผมขอบคุณน้องเขาจริง ๆ ครับ...

สมรภูมิต้าทางด่วน

สนามฟุตบอลของพวกเขาหายไปในวันนั้น วันที่รถไถ เครื่องจักร และปั้นจั่นเคลื่อนตัวเข้ามายึดพื้นที่ และเริ่มก่อสร้างคอนโดมิเนียมแห่งใหม่ใจกลางกรุง

พี่น้องและผมรวมทั้งน้อง ๆ อีกสิบกว่าคนในชุมชนรถไฟต่างไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่าการยืนมอง เรื่องจะขอพื้นที่ดินนั้นไม่ต้องพูดถึง หลักฐานทางกฎหมายระบุชื่อนายทุนเจ้าของที่ดินอย่างชัดเจน พวกเราไม่มีกรรมสิทธิ์ใด ๆ บนสนามแห่งนั้นเลยแม้แต่น้อย

“เล่นตรงนี้ได้ก็ไปหาที่อื่น” พี่น้องซึ่งเป็นเหมือนพี่ใหญ่บอกพวกเรา ขณะที่น้องบางคนยังอาลัยอารมณ์เหมือนต้องจากบ้านไปก็ไม่น่า

วันต่อมา พวกเราได้ที่เล่นแห่งใหม่ เป็นลานจอดรถข้างศูนย์ราชการแห่งหนึ่ง ซึ่งเมื่อเลยเวลาทำการไปแล้วจะเหลือเพียงลานโล่ง ๆ ให้พวกเราเข้าไปเตะบอลได้ แม้จะแคบกว่าที่เดิม แต่พวกเราก็ดูจะสนุกกันมากจนไม่ได้ใส่ใจ

กับข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ

พวกเราเตะบอลอยู่ที่นั่นได้เดือนกว่า ๆ จนกระทั่งวันหนึ่งที่ประตูทางเข้า
ปิดลงพร้อมป้ายห้อยมีข้อความว่า “นอกเวลาราชการ ห้ามเข้า”

ที่นั่นต้องออกแรงหาสนามแห่งใหม่อีกครั้ง คราวนี้เราได้ที่ตรงใต้
ทางด่วน ห่างไปจากชุมชนที่พวกเราอาศัยอยู่พอสมควร ถ้าไกลกว่านี้ห้อง ๆ
หลายคนคงต้องเดินกันแย่ แต่จะมองว่าเป็นการวอร์มอัปก็ได้เหมือนกัน

ในสายตาของผมอดจะชื่นชมกับบุคลิกความเป็นผู้นำของที่นั่นไม่ได้
เขาไม่เคยแสดงอาการโวยวายเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ตรงกันข้าม เขากลับมองหา
ทางออกอย่างจริงจัง แล้วเขาก็ฝ่าทางตันให้พวกเราได้ทุกครั้ง ห้อง ๆ ทุกคน
ต่างให้ความเคารพที่ใหญ่มาก และในความเคารพนั้น ผมรู้สึกได้ว่ามีความ
รักปนอยู่ด้วย

ใต้ทางด่วนดังกล่าวเป็นพื้นที่ที่นับว่าไม่เลว มันแยกตัวออกจากชุมชน
ค่อนข้างสงบและดูเป็นส่วนตัว สิ่งนั้นทำให้รู้สึกว่าเราสามารถส่งเสียงดังได้
อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องเกรงใจใครทั้งสิ้น

เสียงนี้เองกลายเป็นชนวนให้เจ้าถิ่น (ที่เราไม่เคยรู้ว่ามิ) เกิดความไม่พอใจ
อย่างรุนแรง

พวกนั้นมาเป็นแก๊งใหญ่ พร้อมรถมอเตอร์ไซด์คู่อีเกียบยี่สิบคัน กว่าจะ
ทันได้รู้สึกตัว ผมก็พบว่าพวกมันเปิดทางออกไว้หมดแล้ว

“ใครอนุญาตให้พวกแกมาเล่นที่นี่” หนุ่มร่างใหญ่เคราเข้มคำรามอย่าง
ฉุนเฉียว รถมอเตอร์ไซด์คันใหญ่กว่าใครคล้ายจะบอกเป็นนัยว่าเขาคือหัวหน้า
ของทุกคนในแก๊ง

ไม่มีใครเคยเจอสถานการณ์อย่างนี้มาก่อน พวกเราได้แต่ยืนนิ่งด้วย
ความกลัว ต่างคนต่างหยุดนิ่งจนแทบจะลืมหายใจ มีเพียงลูกฟุตบอลเท่านั้น
ที่ยังกลิ้งอยู่ด้วยแรงส่งสุดท้ายจากปลายเท้าของใครสักคน แล้วมันก็หล่นลงไป
ลอยเต้งตั้งอยู่ในคูน้ำข้างทาง

“ไม่ได้ยินรึไง ใครให้พวกแกมาเล่นที่นี่” อีกเสียงหนึ่งตะโกนตามมา

ท่าทางจะเป็นลูกกะจ๊อกของเสียงคำรามครั้งแรก

“ไม่มีใครอนุญาต พวกเราแค่เห็นว่านี่ที่ว่าง อยากจะเตะบอลก็แค่นั้น”
พีหน่องส่งเสียงตอบไป “เราไม่รู้จักจริงๆ ว่าที่นี่มีเจ้าของ”

“ที่นี่แกก็จะได้อู้ออกที่นั่นไอ้โง่” จับพลันหมัดหนึ่งจากลูกกะจ๊อกก็ซัดเข้า
ที่ใบหน้าของพีหน่องอย่างจัง “ไอ้โง่อย่างแกต้องเจอแบบนี้”

ร่างของพีหน่องล้มลงไปกองกับพื้นอย่างไม่ทันตั้งตัว จิตใต้สำนึกสั่งให้
ผมวิ่งเข้าไปช่วยรุ่นพี่ทันที แต่ร่างนั้นก็ยืนกายลุกขึ้นมาเองอย่างทุลักทุเล ก่อน
จะโบกมือส่งสัญญาณเป็นเชิงห้าม แววดาเตะเด็ดเดี่ยวคู่หนึ่งบอกผมและน้องคน
อื่นๆว่า “ไม่ต้องเข้ามาช่วย!”

“อยากเป็นพระเอกมากันใช่ไหม” เสียงจากแก๊งมอเตอร์ไซด์ตั้งขึ้น
ลูกกะจ๊อกคนเดิมกับอีกสองสามคนที่เพิ่งลงจากรถตรงเข้ามาช่วยกันรุมกระที่บ
ร่างของพีหน่อง ท่าทางจะหมั่นไส้กับคำว่าพระเอกที่พวกมันไม่มีวันได้เป็น

“ทำไมแกไม่สู้วะ คิดว่าข้าไม่รู้เหรอว่าแกก็ต่วยคนเป็น สู้สิวะไอ้จ๋อง”
พวกมันตะคอกใส่ขณะที่รุมยำเด็กหนุ่มอย่างไม่ลดละ นั่นสินะ พีหน่องไม่ได้
ทำอะไรที่เป็นการตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามเลย มีเพียงแต่ยกการ์ดขึ้นกำบังตัว
เท่านั้น ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไปคงไม่ดีแน่ เห็นที่ต้องทำอะไรสักอย่าง

“แน่จริงก็อย่ารุมสิวะ” ผมตะโกนออกไปอย่างมีอารมณ์ ไอ้สามสี่คน
นั้นก็หยุดแล้วหันมามองผมเป็นตาเดียว

“ปากดีนะไอ้เบ๊อ๊ก แกจะเจ็บตัวเป็นรายต่อไป” ว่าพลางไอ้หมอนั้นก็
ตรงรี่เข้ามา ตัวของผมเย็นเฉียบด้วยความกลัวสุดขีด ข้าก็แข็งเกินกว่าจะวิ่ง
หนีไปทางอื่น มันเข้ามาใกล้ผมทุกที...ทุกที

จับพลันพีหน่องก็กระโดดเข้ามากอดขามันไว้ “ปล่อยสิวะไอ้จ๋อง” เจ้า
ลูกกะจ๊อกพยายามสะบัดขาไล่

“ไม่ได้ ฉันเป็นคนพาเด็กพวกนี้เข้ามาที่นี่เอง เขาไม่ผิด แกต้องไม่ทำ
อะไรพวกเขา ถ้าจะทำก็มาลงที่ฉันคนเดียว”

ไอ้ลูกกะจ๊อกโมโหหนัก หันกลับมาจะกระที่บพีหน่องอีกครั้ง แต่เสียง

คำรามของเจ้าหัวหน้าแก๊งกลายเป็นประกาศิตที่ห้ามความรุนแรงทุกอย่างเอาไว้
“พอได้แล้ว แกจะเอามันให้ถึงตายเลยใช่ไหม” ไอ้ลูกกะจ๊อกหน้าซีด
สะบัดขาจนหลุดจากการเกาะกุมของพี่หน่อง

“ทำไมแกไม่สู้วะ ปล่อยให้ลูกน้องฉันกระที่บฝ่ายเดียวตลอด” หัวหน้า
แก๊งเอ่ยถามร่างที่กำลังลุกขึ้นยืนและใช้แขนเสื้อข้างซ้ายเช็ดเลือดที่ปาก

“จริงอย่างพวกแกว่า ถ้าฉันจะสู้ก็ทำได้ แต่นั่นจะทำให้พวกแกเจ็บตัว
และคงจะมาพาลเล่นงานน้องฉันทุกคน” เสียงพี่หน่องกังวานชัดเจนดั่งคำ
“ถ้ารู้ว่ามิเจ้าถิ่น ฉันคงไม่พาน้องๆ เข้ามาที่นี่ พวกเขาไม่ผิด และไม่ควรถอน
ลงโทษด้วยมือสกปรกของพวกแก ทุกอย่างเป็นความรับผิดชอบของฉันคนเดียว”

หัวหน้าแก๊งออกอาการจุนเจือเล็กน้อย แต่แล้วใบหน้านั้นก็กลายเป็นรอย
ยิ้มอย่างที่ไม่มีใครคาดถึง แล้วเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นจนเจ้าลูกกะจ๊อกต้องหัน
ไปมองและเลิกคิ้วอย่างสงสัย

“แกมันใจนักเลงวะไอ้หนุ่ม พูดยุติกันใจดี” หัวหน้าแก๊งแสดงออกถึง
การยอมรับ “พวกแกสอผ่านกรับน้องแล้ว ฉันยกที่นี่ให้พวกแกเตะบอล
ตอนกลางวัน ส่วนพวกฉันจะใช้ที่นี่ตอนกลางคืน ฉันสัญญาว่าจะไม่มายุ่ง
กับพวกแกอีก”

“จะดีหรือลูกพี่” เจ้าลูกกะจ๊อกหันมาถาม แต่กลับได้มะเหงกเป็นคำ
ตอบ

แก๊งมอเตอร์ไซค์เคลื่อนที่พากไปในที่มืด ทั้งไว้แต่ความว่างเปล่าและ
บาดแผลบนตัวพี่หน่อง พวกเรารีบเข้าประคองร่างรุ่นพี่ผู้เสียสละตนแบกรับ
ความป่าเถื่อนของพวกอันธพาลเอาไว้ นอกจากพี่หน่องแล้วก็ไม่มีใครเจ็บตัว
อีกเลยจากเหตุการณ์ครั้งนี้

“แจ้งความจับมันเลยดีไหมพี่” ผมเอ่ยถามอย่างแค่นเคือง แต่พี่หน่อง
กลับบอกว่าไม่ต้อง

“ทำอย่างนั้นก็เท่ากับเราไม่ยอมจบ ลองคิดดูว่า ถ้าเรามีเรื่องกับพวก

นั่นเราก็จะมาเตะบอลที่นี่ไม่ได้อีก บ้านเราก็อยู่แถวนี้ เราจะไปหาสนามที่ไกลกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว”

นี่คือเหตุผลที่แท้จริงที่พี่น้องไม่ยอมมีเรื่อง เพียงเพราะอยากจะรักษาสนามแห่งนี้เอาไว้ และไม่ยอมยกให้พวกเขา “ไปไกลบ้าน” มากกว่านี้

“อย่าไปคิดอะไรมากเลย”

นั่นสินะ อย่างน้อยพวกเรามีสนามไว้เตะบอล มันก็ดีที่สุดแล้ว

รอยแผลอาจจะมีวันรักษาหาย แต่รอยวีรกรรมครั้งนี้จะไม่หายไปจากใจพวกเราทุกคน

